

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο καυγάς Ροΐδη - Άντωνιάδη. Πόλεμος με στίχους. Η επέμβασις του Σουρή. Πές τεύς έβαλε στη θέσι τους. Πρό τριακονταπενταετίας. Οι σταυροπαράγωγοι πεινούν. Κραυγές άπελπίστας, συλλαλητήρια. Η γνάμη του Ροΐδη. Πώς θά έλυετο τό ζητήμα. Η φρουρά του Θεοτόκη. Ύμνος πρής Καράπαυλου. Για να κρύβεται ή φαλάκρα. Ο Γεννάδιος περί της πολιτικής καταστάσεως. Σκόνη και λάσπες!..

ΙΑ φορά άνοιξε ένας μεγάλος καυγάς στην Αθήνα εξ αίτιας μιας κριτικής που έγραψαν ο μακαρίτης Έμ. Ροΐδης, εναντίον τών έργων του ποιητού και συγγραφέως Άντων. Άντωνιάδη. Ο Άντωνιάδης θύμωσε κι' άπήνησε στο Ροΐδη, ανταπάντησε ο Ροΐδης, κι' άρχισε ο φιλολογικός καυγάς γιά καλά.

Στό τέλος ο Άντωνιάδης έγραψε στο Ροΐδη έμμέτρως κι' επιγραμματικά:

Μάτην τόν φθόνον έχουσι ισχύε τόν νούν, Ροΐδη
ό λόγος σου υπόληψιν, δέν άφαιρεί δέν δίδει

Με τά ίδια όπλα όμως του άπήνησαν άμέσως
κι' ο Ροΐδης έμμέτρως και δι' επιγράμματος.

Τό διστιχό σου, σ' έδειξε παχύν τόν νούν

Κι' ότι πρός σέ ή Κέρκυρα τούς κόλλους
[Άντωνία

ής άπλάνει
άλλά και τους δύο μαζί τους έβαλε στη θέσι
ό Κεόργιος Σουρή, με τό έξής διστιχο.
ισχύλαποι έστισχιστά, κι' ήώ σός διευθύνω
τόν ένα γιά τήν Κέκυρα, τόν άλλον γιά τήν
[Τήνη.

Όταν ο μακαρίτης Νικόλαος Καράπαυλος, ο έκ Ναυπλίου νομομαθής της εποχής εκείνης, έγινε υπουργός της Δικαιοσύνης, ένας άνεψιός του, την έπέτειον της εορτής του που έτυχε να συμπέσει τις πρώτες ήμέρες της ύπουργοποιήσεώς του, έδημοσίευσε στις εφημερίδες τό έξής συγχρονισμένο ποίημα:

Εισθε τό μόνο σύμνομα της Έπαρχίας,
όλόκληρης άσπής της νομοσούντης,
Είς σύμβουλος πιστός της Βασιλείας,
κι' όλοπόρφυρος άδάμας της Δικαιοσύνης.
Κι' έστεμμένη ή δόξα σ'ό κεφάλι,
έκρύπτετο σ'ά δόματα μαλλιά σου,
και τώρα που έλευκάνθησ άνεφάνη,
σ' άίματα τό δοξασμένα γηρατιά σου!

Όταν διάβασαν ο Καράπαυλος τό ποίημα αυτό, κούνησε μελαγχολικά τό κεφάλι του και είπε:

— Τώρα που ή κόμη μου έλευκάνθη, δυστυχώς, άνεφάνη όχι ή δόξα, αλλά... ή φαλάκρα!

Και γιά να κούρη ίσως τή φαλάκρα του ο κ. Ύπουργός φορούσε πάντα, και στό γραφείο του άόμοια μαιραμτό!

Ο μακαρίτης Άναστάσιος Γεννάδιος, ο όμοιος εκείνος γιά την πρωτοτυπία του, τύπος τών παλαιών Αθηναίων, έλεγε συχνά, γιά την τότε πολιτική κατάστασι της Έλλάδος:

— Ό,τι είνε ή Αθήνα μας, είναι και τά πολιτικά μας: Όταν πάσει ή σκόνη, έχομεν την λάσπη, και όταν δέν έχομεν Τριζοόπη, έχομεν Δελγηγιάννη!

Τόν τίτλον του «Ρομητού» του Σουρή, τόν έδωκεν ο κ. Γεωργ. Δροσίνης. Και γιά τότο προσφώνουσαν ο ένας τόν άλλο «κουμπρό».

Τό μουσικό του βαπτίσματος αυτού, τό απέκάλυψε ο ίδιος ο Δροσίνης, σέ μία εορτή του Σουρή και τό... «Ρομητού» με τό κατοπέμο ποίημα, που τό άτήγγειλε:

Της ζωής τό εώς, πριν πέση,
σου τόν βάπτισα «Ρομητό»
και γεννήκαε κουμπρό
Τώρα σέ έπω, με καμάρι
τόν μικρό βαπτισιμό
δέκα χρόνων, παλιηγάρι!

Χάρην ποιιλίας παραθέτομεν εδώ τους στίχους, που έκαμε γιά τί δεκαετηρίδα του Ρομητού ο μακαρίτης ο Φέλιμος:

Είσαι πηγή άκένωτος, εύφυσος άτων στίχων
έπιχαρίτους δέ μακράς ανέγραμες σελίδας,
άλλ' εύχομαί, πριν ή και σ'όν κάλομον άφίσει
δι' όσους έθρηνες φαίδρας και θαλλεράς έπίδας,
μη βραδύων, όμως άργά, και σ'όν μετασέσης.
Βεβαίως δέ και τόν πεύν, συνάδελφον πρεσβύτην,
ότι του λόγου χαίρετών, άμάζοντα όλίτην,
έτόλμησεν την προσφώνησιν εις στίχους ν' άπευθύνη,
έν τή έπιεικεία σου
σ'όν άλλους άμαρτήμασι, αυτών θά συγχωρήση.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΡΑΒΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

Στό σκυλλί που τρέχει λαχανιασμένο, στόν άντρα που όρκίζεται και στή γυναίκα που κλαίει, μη δίνεις ποτέ σου πιστι.

Άγνος είνε όποιος... άγνοεί τόν κόσμο.

Μίλα άν μπορείς με τά μάτια σου, άν θέλης να συγκινήσης τήν καρδιά του άλλου.

Ο Γάμος είναι ένα πήδημα σ'ά σκοτεινά.

Σχετικώς με τό Ροΐδη, όμοιος είνε και τό έξής ανέκδοτο:

Κατά τά τέλη του 1890 ή τό 1891, ή σταυριδική έπαρχία της Έλλάδος ήταν στο ποδάρι, γιατί ή σταυρίδα δέν πουλιότανε κι' ο κόσμος, της Πελοποννήσου ίδιος, πεινούσε.

Γιά τότο συγκροτούσαν συλλαλητήρια, εφ'όσον κατά της τότε κυβερνήσεως κι' αναστατώνανε τόν κόσμο.

Η εφημερίδες κάνανε αποστολές και πέγναν συνεντεύξεις. Μεταξύ τών άλλων ρώτησαν γιά την κατάστασι και τή δυνατή θεραπεία της και τό μακαρίτη Ροΐδη.

- Τι συμβαίνει; ρώτησεν ο Ροΐδης.
- Νά, οι σταυριδοπαράγωγοι πεινούν!
- Και γιαι πεινούν;
- Γιατι δέν πουλιέται ή σταυρίδα.
- Κι' έχουνε σταυρίδα;
- Έχουν άφθονη, αλλά μένει αζήτητος.
- Τότε γιαι δέν τρώνε ή σταυρίδα τους; Έτσι θά πάθουν να πεινούν!

Όταν ο μακαρίτης Θεοτόκης έγινε γιά πρώτη φορά, Πρωθυπουργός της Έλλάδος, ο τότε Διευθυντής της άστυνομίας Λευκάσιος,έστειλεν έξω από τό σπίτι του, φρουράν τριών κληρικών.

Άμα τους είδεν ο Θεοτόκης θύμωσε και καλέσας τόν Λευκάδιο του έλε:

— Σας παρακαλώ, ν' αποσύρτετε την φρουρά, διότι ουδέποτε χρεμάτισα φυγώδικος!

Είνε ήλίθιος! Σέρεις που βρισκείται ή Μπέττυ; Με την άδελφή της στο Έδιμβούργο. Έχει βροσταει από τή βραδυά που έφυγε από τό σπίτι της. Έγω την πήγα ως τό σταθμό του Κίνγκς - Κράς και μάλιστα σ' όλο τό όρόμο Έκλαιν... Άνοιξε έκείνο τό σωτήρι Ντρεύτον, θά βής έκεί μέσα ένα γράμμα. Τό έλαβα προχτές. Διάβασέ το και θά καταλάβης...

Σαστισμένος ο Ντρεύτον πήρε τό γράμμα και ίδου τί διάβασε:
«Άγαπητέ Σύμπριαν, δέν άντέχω πιά. Πέρασαν δύο μήνες από τότε που έφυγα κι' ο Ντρεϊκ δέν έκανε κανένα διάβημα γιά να με βρή. Η συμβουλή σου να φύγω γιά να κάνω τόν Ντρεϊκ να ηγλήσην δέν βλέπω να πέτυχε. Απεναντίας μου άπέδειξε πως δέν μ' άγαπά. Πώς να εξηγήσω άλλοίως τό δει δέν έδωσε ως τώρα σημείο ζωής; Τόν περιμένω και κλαίω. Η περηφάνειά μου μ' έμποδίζει να γυρίσω κοντά του. Στο τέλος όμως θά τό κάνω γιαι δέν μπορώ να ήσω χωρίς τόν άγαπημένο μου Ντρεϊκ».

Ο Ντρεύτον δέν σάθηκε ν' αποτελειώση τό γράμμα. Έφυγε σάν τρελλάς. Έσπευσε στην παραλία και όταν βρήκε τόν Κράνκοκ του έξήγησε ότι είχε γίνει παρεξήγησις. Μαζί επέστρεψαν τότε στην κάμαρα του Γκρέϊ.

— Κράντοκ διάβασε μόνος σου τό γράμμα γιά να πεισθής.
Καθώς διάβασε ο Ντρεϊκ τό γράμμα ένα χαμόγελο εύτυχίας φώτισε τό πρόσωπό του. Κανείς δέν μίλησε σ' αυτό τό διάστημα. Κατόπιν ο Γκρέϊ έλεπε γελώντας:

— Καλά που μ' έρριξεσ χθές στη θάλασσα άντι να με σκοτώσης; Ξί!...